

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars tertia, hoc est:
Tractatio evangeliorum tam dominicalium, quam
festivalium, ad recte se sub variis tentationum generibus
gerendum, disposita**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-126133](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126133)

Christiani, & propelluntur de civitate in civitatem, sicut Apostolis id contigit. In primis vero hoc tempore postremo negotiosus est Sathanas, quia scit, quod modicum tempus habet, Apoc. 12. v. 12.

Genuini Christiani minus hoc ipso offendantur: sed potius, quæ de Jesulo recens nato audiunt, piè credant, & in corde sincero conservent. Suo tempore emolumentum sentient, quando semen verbi divini in cordibus eorum radicabitur & fructum feret, Luc. 8. v. 15. juxta illud Esa. 55. v. 10. 11.

III. *Afflictionis gladius.* De quo Simeon B. Mariæ prædicit, quod ejus animam pertransiturus sit. Hoc ipso notat persecutionem Domini, quomodo Judæi ipsum odio, invidentiâ, calumniis persecuturi & tandem in crucem acturi & occisuri sint, id ait Simeon, animam B. Virginis, instar gladii ancipitis vulneraturum esse, propterea ipsam non nimium lætitia efferri debere, nec vaticinia Prophetarum, quibus de hoc puerulo speciosa prædicantur, quomodo Reges terræ & omnes gentes ipsum adoraturi sint, terreno modo, de mundana gloriâ intelligere: non enim defuturas ipsi tribulationes, quin tantis eam mœroribus, & angoribus animi immersum iri, ratione Filii sui, ut gladius quasi animam ejus pertransiturus videatur: sicut & David ait: Tanquam gladius in ossibus meis, Psalm. 42. v. 11.

Hic Maria idea Ecclesiæ est, quæ mater omnium nostrum dicitur, Gal. 4. v. 26. & ab exordio mundi, potissimum post ascensionem Domini, crudelissimas persecutiones ab Imperatoribus Ethnicis, & postea à Nestorianis, Arianis, & Eutychia-

nis, nec non ab Antichristo sustinuit, sanguine Christianorum velut aquâ effuso, Psal. 79. v. 3. hinc de meretrice Babylonica dicitur, quod ebria facta fuerit, de sanguine Martyrum Jesu, Apoc. 17. v. 6. Sicut enim Christus sponsus sanguinum est, Exod. 4. v. 25. ita vult ut Christiani crucem ejus tollant & se sequantur, Matth. 16. v. 24. Esa. 8. v. 18.

Similiter & Johanni magnum signum apparuit, in muliere Sole amictâ, & corona duodecim stellarum in capite ornatâ. Hæc Ecclesia est, quam serpens antiquus usque in desertum persequitur, mittens aquam, tanquam flumen ex ore suo, ut eam faciat trahi à flumine, Apoc. 12. v. 1. 12. Præcipue verò Ecclesiæ ministros in acie stare & cum Jeremia queri oportet: Posuistime, quasi signum ad sagittam, Thren. 3. v. 12. Confer, 1. Cor. 4. v. 9. seqq. Hoc hodiè adhuc omnibus accidit, qui munus suum fideliter obeunt. Non enim est conventio Christo ad Belial, 2. Cor. 6. v. 15.

Sed & hæc consolatio annexa est, quod hoc ipso ex multorum cordibus cogitationes revelentur. Id B. Taulerus eleganter exposuit. Nam ubi crux, inquit, ibi lux: non modò ita, ut vexatio det intellectum, Esa. 28. v. 19. sed & lux oritur in Ecclesiâ, ubi manifestum sit, quis probatus sit, vel minus, 1. Cor. 11. v. 29.

De Secundo.

Egimus de *Querelâ*, sequitur *Medela*, quæ fluit

1. *Ex rivulo benedictionis Ecclesiæ*: quæ hic à Sacerdote Simeone B. Mariæ, ejusque Filiolo

Filiolo impertita est, & adhuc hodie super omnes Christianos finitâ conceione effunditur. Id ita à Deo mandatum est, Num. 6. v. 23.

Ex quo patet, benedictionem apud Israëlitas non nudum sonum fuisse, qui aërem verberarit, sed potius efficax medium, quo Deus beneficia animæ & corporis ipsis exhibuit, hinc Lyra: Sacerdotes benedicebant populo ministerialiter, verba benedictionis proferendo, sed Deus benedicebat effectum benedictionis causando. Hinc legimus Ecclesiam Israeliticam hanc benedictionem non modò debitâ reverentiâ expectasse, Luc. 1. v. 21. sed & corde fideli excepisse, ita ut non absurdè ex Psal. 67. v. ult. colligi possit, quando Sacerdotes benedictionem pronunciarunt, totam multitudinem ex verâ fide respondisse: Benedicat nos Deus, Deus noster, benedicat nos Deus; & metuant eum omnes fines terræ. Totus Actus dilucidè exprimitur, Sir. 59. v. 22. seqq.

Non verò putandum est, ritum hunc Ecclesiam in publico conventu benedicendi, abolitam & antiquatam esse: Neutiquam. Sed potius pars promissionis Dei est, quam Ecclesiæ impertivit, quod gratia & benedictione suâ semper ei præstò futurus sit, vi verborum, Exod. 20. v. 24.

Hæc promissio non desit, sed continuè durat, sicut D. Paulus, ipsa formalia, quibus Deus, Levit. 26. v. 12. utitur, ad Ecclesiam N. Test. accommodat, inquit: Inhabitabo in illis: & inambulabo inter eos, & ero illorum Deus: & ipsi erunt mihi populus, 2. Cor. 6. v. 16.

Laudabilis igitur hodiernum mos est, quod cætus Ecclesiæ, finito cultu benedictione hæc afficitur, & dimittitur. Deus enim, quæ de labiis suis procedunt, non irrita faciet, Psal. 89. v. 35. Dona Dei sunt ἀμείλικτα, Rom. 11. v. 29.

II. Ex rivulo spiritualis resurrectionis. In prælecto enim Evangelio, non modò Christum positum in ruinam: sed & in resurrectionem multorum in Israel, asserit. Hoc de illis intelligendum est, qui in peccata prolapsi sunt, hi in lapide angulari electo, quem Deus in Sion posuit, resurgere debent, sustentat enim Dominus omnes, qui corruunt, & erigit omnes elisos, Psal. 145. v. 14. Psal. 37. v. 24.

Quotiescunque igitur in delicto aliquo occupamur, maturè resurgamus per pœnitentiam seriam, hinc ipse Deus: Revertente averfatrix Israel &c. Jer. 3. v. 12. 13. Id Christus nobis promeruit, extrâ Christum enim Deus ignis consumens est, Deut. 4. v. 24. sed jam cum Paulo dicere possumus: Justificati fide pacem habemus cum Deo, Rom. 5. v. 1. Act. 10. v. 43.

III. Ex rivulo profundissima exinanitionis. Veluti enim de Isaac dicitur: Crevit puer & ab lactatus est, Gen. 21. v. 8. De Samuele: magnificatus est puer Samuel, 1. Sam. 2. v. 21. de Samsonè: crevitque puer, & benedixit ei Dominus, Jud. 13. vers. 74. Ita Christus Servator noster ab hora Nativitatis non perfectam corporis staturam habuit: sed naturali modò crevit in virum perfectum, Ephes. 4. v. 13. Id nostro bono factum est.

Per

Per se Christus est Deus, qui omnia creavit, Joh. 1. v. 3. Deus super omnia benedictus, Rom. 9. v. 5. est Dominus, quem omnes Angeli & Archangeli adorant, Hebr. 1. v. 6. proprius Dei Filius, Rom. 8. v. 32. & unigenitus, Joh. 1. v. 18. splendor gloriæ, & character substantiæ ejus, Hebr. 1. v. 3. attamen adeo profundè demittit se, ut tanquam alii pueri lacrymetur & ploret, crescat & augeatur, nobisque in omnibus similis fiat, excepto peccato, Hebr. 2. v. 17.

Adamum Deus in ipsa creatione in perfectâ viri statura formavit, Gen. 1. v. 27. idem & hic facere potuisset. At quo amorem & φιλαυθροπρίαν ejus eò penitus perspiceremus, Messiam nobis in humanissima & amabilissima formâ elegantissimi pueruli, cui nemo non favet, Bethlehemi in præsepio reclinavit.

In terris nihil jucundius neque blandius est, quàm infantulus: licet enim ad iram excitetur, tamen mox idem placari potest, modò amicè compelletur. Sic & nos nisi blanditias à Jesulo recens nato expectemus, non venit ad terrendum, sed potius ad exhilarandum.

Moses terribilis est, pronuncians maledictos omnes, qui non omnia in lege Dei servant, Deut. 27. v. 26. Verùm Servator noster sub specie infantuli suavissimi apparet, ne terrore afficiamur, sed cum fiducia ad cunas accedamus, ipsumq; osculemur, juxta Davidis admonitionem, Psal. 2. v. ult.

Quodsi Jesulo recens nato obviaverimus osculo amoris & obedientiæ: ille vicissim osculabitur nos hic osculo gratiæ, ibi verò osculo gloriæ, quando ad eum pervenimus in cœlestem Hierosolymam,

ubi misericordia & veritas obviabunt sibi; justitia & pax osculabuntur se, in æternum, Psal. 85. v. 11.

De Tertio.

Restat *Cautela*, quam tribus includemus Regulis, quarum

1. *Magnalia Dei admirare*. De Josepho & Maria subinitium Evangelii dicitur: Et erat pater ejus, & mater ejus mirantes super his, quæ dicebantur de illo. Hoc ipso Evangelista relegat nos ad præcedentem historiam. Simulac enim puerulum in templum detulerant, ut eum Domino præsentarent: ecce! Simeon venit in Spiritu in templum, auferens infantulum ex manibus Sacerdotis, à quo primogenitus redimendus erat, in ulnas suas, dilucidè affirmans: non esse hîc opus redemptione ulla, sicut ratione aliorum primogenitorum, esse enim hunc ipsum τὸ σωτήριον, sive salutis fontem, quem Deus paraverit ante faciem omnium populorum; lumen ad revelationem gentium, & gloriam plebis Israel.

Propterea parentes Christi in summam admirationem rapti, hinc occasionem capiebant, omnia repetendi, quæ præcesserant, illique partim ab Angelo ante conceptionem, partim à Zacharia & Elisabethâ, post conceptionem, partim etiam à Pastoribus Bethlehemiticis, & Magis ex Oriente post Nativitatem audierant.

Utrumque inter se conferunt, & quia omnia ad amissim impleri deprehendunt, mirantur sapientiam & veritatem Dei, ita ut omnem intellectum captivent, 2. Cor. 10. v. 5. nec dubitent, quin quæ restent ad-